

«Recordo amb goig les catequesis que ens donava l'àvia»

El gironí Manel Serra Palos va ser ordenat a Roma a principis d'aquest mes de setembre pel Cardenal Pietro Parolin. Va estudiar Dret i Ade i treballà com a economista. A partir d'ara com a mossèn es dedicarà plenament a recordar l'Amor de Déu per cada persona.

21/09/2020

Amb 30 anys, Manel Serra ha iniciat un nou camí, el del sacerdoci. D'economista a mossèn.

Per què un jove es fa mossèn al segle XXI?

És una pregunta que hauríem de fer al Senyor mateix. En el segle XXI Déu segueix cridant els homes. Ell no es cansa de comptar amb nosaltres, però potser ens manca una oïda més fina i generosa. El cor de l'home segueix buscant grans ideals: un amor humà per a tota la vida, un ideal humanitari al qual dedicar la vida, un projecte empresarial... L'esperit humà està cridat a grans amors i, parlant per mi, ¿quin amor més gran que el de correspondre a tot un Déu que pregunta per nosaltres, que vol fer-nos apòstols del segle XXI?

Ser sacerdot sempre vol dir, com deia sant Josepmaria, ser Crist a la terra. Crist no deixa de fer-se proper als

homes, i el mossèn és un signe que ens recorda l'Amor de Déu per cada un. Sobretot mitjançant el sagrament de l'Eucaristia, on el mateix Amor de Déu és el que es dona a nosaltres; i de la Penitència, on perdona i dona noves esperances al cor humà.

Penso que en un món molt avesat a mirar-se a ell mateix, que té la visió sempre en el pla horitzontal, el sacerdot ens ajuda a no perdre la dimensió transcendental, espiritual. Parlant amb un bon amic em comentava que l'ajudava molt veure els mossens vestits de negre, perquè era una imatge que davant la velocitat i la ceguera que viu la nostra societat li recordava que hi ha quelcom més enllà. També en un món ferit i desesperançat, probablement accentuat amb l'actual pandèmia, el sacerdot ha de procurar mostrar el rostre de la misericòrdia de Déu, donant esperança i sentit

nou a la vida dels cristians i de totes les persones.

La lògica de Déu no és la nostra. Pensant en les circumstàncies actuals, en l'ajornament de la seva ordenació, i ara en condicions especials

Efectivament. En cap dels escenaris prevists l'any passat quan vàrem començar a pensar en l'ordenació, esperàvem una situació semblant. Però la lògica de Déu té els seus camins, que sempre ens obren horitzons nous. Ha sigut una gran oportunitat per estar al costat de les persones que han patit més la pandèmia, per valorar tantes realitats que abans donàvem per descomptades.

En el meu cas, aquesta situació m'ha ajudat a anar a l'essencial del sagrament per sobre de tots els preparatius i festeigs que acompanyen la cerimònia. Una

oportunitat de centrar-me més en Jesús, model del sacerdot, i en la gràcia del sagrament.

Que Déu ens cridi personalment i ens convidi a seguir-lo, interpel·la i activa la nostra llibertat o la limita?

Fa uns dies parlava amb una persona que m'explicava com entre el seu grup d'amics d'escola hi havia un que era fill d'una família benestant al qual no li falta de res. A mesura que anaven creixent s'anava tancant més a casa: vivia dels videojocs constantment. Els amics per intentar ajudar-lo a tenir una mica de vida social anaven fins a casa seva, per fer-lo sortir amb ells. Estava enganxat al seu món.

Una mica el mateix ho hem experimentat quan va acabar el confinament. Ens va costar tornar a sortir al carrer, ens va costar trencar aquells fils que ens tenien cosits al

sofà, a l'ordinador... tota trucada externa, tot estímul ens ajuda a despertar i ens obre un panorama on exercitar la nostra llibertat. Imagina't com s'activa la nostra llibertat si qui ens crida és el Jesús mateix. Mira Pere i el seu germà Joan, i els altres apòstols, vivien tranquils i amb un horitzó petit en el mar de Galilea, i Jesús els ofereix un oceà; ells que gairebé no contaven a la societat del seu moment canvien el món.

El Papa Benet XVI a la Missa d'inici del seu pontificat deia als joves, recordant el ressò de les paraules sant Joan Pau II, "no tingueu por de Crist! Ell no pren res, i ho dóna tot. Qui es dóna a ell, rep el cent per un. Sí, obriu, obriu de bat a bat les portes a Crist, i trobareu la veritable vida".

Quin paper ha jugat la família, els amics, l'escola... en la seva vocació de mossèn?

En aquests mesos de preparació, han sigut freqüents els moments d'agraïment per tantes persones que han encès la flama de la fe al llarg de la meva vida. Evidentment, tenen un lloc especial els pares, que amb el seu exemple d'amor humà i de treball constant, no exempt de dificultats i contratemps, ens han mostrat les meravelles de l'Evangelí. Recordo també amb molt de goig l'exemple d'amor a la Mare de Déu après dels avis, i sobretot, les catequesis de preparació a la Primera Comunió que ens donava l'àvia. Amb ella vàrem aprendre moltes oracions que encara ara reso, i sobretot, ens va ensenyar a tractar Jesús a l'Eucaristia.

El mateix podria dir dels anys d'escola a Bell-lloc on a més a més d'una gran formació acadèmica, vaig gaudir d'una estupenda formació humana que va servir de mapa després durant els anys d'universitat.

Per últim, m'agradaria recordar els amics. Especialment en els anys universitaris és on comença tot un procés de maduració, també de la pròpia vida cristiana. El contrast en la manera de viure i de pensar amb molts nous amics, molts d'ells poc practicants, va ser una font de riquesa per valorar i viure millor la fe, i saber explicar les pròpies conviccions. A la vegada, és una oportunitat per crear relacions d'amistat fortes i duradores.

El Papa Francesc a Christus vivit explica que Jesús ens *regala una invitació a formar part d'una història d'amor que s'entreteixeix amb les nostres històries.*

Es tracta d'una reflexió emocionant que ens ofereix el Papa: viure la vida mateixa de Jesús. Em sembla que ens vol transmetre que no hi ha dues vides: una viscuda de cara a Déu, que es concentra en la Missa dominical; i

una altra vida que és la vida diària que portem cada un.

El Papa ens anima a viure la nostra vida, les nostres històries quotidianes: la família, el treball, els amics, l'esport, la diversió, entreteixides amb la Gran Història de Jesús, que per Amor es va fer home, per ser un de nosaltres, i que va morir per alliberar-nos del pecat. Posant Jesús a les nostres històries personals, aquestes guanyen amb intriga, profunditat, humor, alegria, coratge, emoció, i també, perquè no, una mica de tristesa i dolors.

Com poden ajudar els sacerdots de la prelatura a l'Església cada vegada millor? I com els laics podem ajudar els sacerdots a ser millors sacerdots?

En primer lloc, l'Església espera de nosaltres que tinguem molta cura dels diferents encàrrecs pastorals que el Prelat ens encomana, atenent

amb disponibilitat plena les persones de l'Opus Dei i les altres persones que ho desitgin. Després, essent sacerdots que es fan propers a totes les ànimes, sempre disposats a escoltar i donar una mà amb allò que necessitin.

Els laics, en primer lloc poden acompanyar els mossens amb la pregària, és la seva ajuda més important i eficaç. Després no amagant-se del lloc que els correspon, que és sempre estar en primera fila: ser bons professionals al seu camp, mostrant l'alegria de l'Evangelí encarnat a les seves vides.

M'agrada utilitzar el símil del futbol. El mossèn seria com el migcampista que procura estar atent a les necessitats dels seus germans, sostenir, acompanyar la jugada, donar les passes necessàries perquè els davanters, els laics, marquin els gols. Als laics els toca ser els protagonistes de l'Església del segle

XXI. D'aquesta manera ajudaran els mossens a estar al seu lloc, a no fer les coses que no els pertoca, i així es puguin dedicar a l'administració dels sagraments i a la predicació de la Paraula de Déu.

Com li agradava recordar a sant Josepmaria sempre que s'ordenava un grup de nous sacerdots, molts d'ells grans professionals amb anterioritat, "*han recibido el Sacramento del Orden para ser, nada más y nada menos, sacerdotes-sacerdotes, sacerdotes cien por cien.*"

Encara estem amb mesures de seguretat sanitària. Sembla que no hi ha més que afrontar amb bon humor les contrarietats.

Estic completament d'acord. És normal que en un primer moment tinguem una reacció negativa davant una contrarietat o un imprevist, però els cristians sabem que Crist ja ha ressuscitat, ja ha vençut, i una

contrarietat és ben poca cosa davant el gran panorama de la Salvació. Per això, procurem viure sempre amb alegria i bon humor.

El Papa, a l'Àngelus de la festa de l'Assumpció de la Mare de Déu, recordant l'oració de Maria, "el Magnificat", deia que Maria "magnificava" Déu, i no "magnificava" els problemes. Em sembla que bona part d'aquest bon humor passa per donar més relleu a les grandeses que Déu ha tingut amb nosaltres, i no centrar-nos només en les contrarietats, les dificultats o imprevistos.

Els recursos tecnològics (zoom, meet, whatsapp, podcast...) són ja la nova manera per pregar, rebre formació...

Han esdevingut sense cap mena de dubte en una gran ajuda per disposar de manera senzilla de molt material amb el qual poder pregar i formar-

se. En aquest sentit vull agrair l'esforç que s'ha fet des de la pàgina web de l'Opus Dei per oferir material tan divers, interessant i de tan bona qualitat.

Durant aquest temps de pandèmia s'ha demostrat de gran utilitat la tecnologia per poder apropar a totes les cases la Santa Missa i la formació cristiana. Com deia el prelat de l'Opus Dei, ara toca estudiar com es pot seguir fent un bon ús de tot allò que hem après, sense perdre la part tan important que significa el contacte personal amb el Senyor a l'Eucaristia i les relacions interpersonals.

**Ja té data i lloc per la Missa Nova?
Sap on anirà un cop ordenat?**

M'agradaria poder dir que sí, però comptant la situació d'incertesa a conseqüència de la pandèmia i les dificultats per poder celebrar una Missa Nova amb familiars, amics i

coneguts, el millor és esperar uns mesos. El que sí que és clar és que la celebraré a Girona, la meva ciutat.

Pel que fa al futur pròxim, de moment seguiré uns anys a Roma: ara començo a treballar amb el Cardenal Herranz; també aprofitaré per seguir escrivint la tesi i atendre activitats pastorals.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/article/entrevista-manel-serra-palos/> (27/03/2025)